

μέσον αγγλικής μοίρας από έπτα πολεμικά σκάφη, τα όποια είχαν εκπεύσει από την Ευέλπιδα "Ακραν δια να περικυλώσουν τον φοβερόν θαλασσίον, που τόσο σκληρά είχε ταπεινώσει την αγγλικήν σημαίαν. Η Βρετάνη ήναγκάσθη να παραδοθή.

Οι "Αγγλοι έκαμαν διαλογήν μεταξύ των αιχμαλώτων. Το έν τέταρτον έξ αυτών έρρίφθη εις τας φυλακάς της Ευέλπιδος "Ακρας και έν άλλο τέταρτον έπεδιδάσθη εις έν πλοϊον, το όποιον μετέβαιναν εις τας "Ινδίας. Μετά ταύτα, ο πλοίαρχος Κερρουών και οι ναύται του έκρατήθησαν δια τα κάτεργα, ή δέ Βρετάνη, αναβαπτισμένη με το όνομα Κόμης του "Εσσεξ, μετέφερεν εις Βουένος "Αυρας τους ύπολοίπους μετανάστας, των όποιων ή παντελής ένδεια είχε αποπλίσει την απαντηλίαν του έλθρου.

Μεταξύ των αιχμαλώτων οι όποιοι απεστάλησαν εις τας "Ινδίας, εύρισκετο ο ιατρός Κάρολος Τερνάν με την οικογένειάν του.

Εκει, με άδικαιολόγητον βαρβαρότητα, ο πατέρας έχωρίσθη από την γυναίκα και τα παιδιά του. Οι φιλόποτοι δεσμοφύλακες έβαλαν άλλου τους άνδρας και άλλου τας γυναίκας. Οι πρώτοι έφυλακίσθησαν εις την νήσον Σαλσέτταν, πλησίον της Βομβάης· αι γυναίκες απεβιδάσθησαν εις διάφορα σημεία της ακτής της Μαλαβάρης. Ύπέφεραν τα πάνδεινα εις την αιχμαλωσίαν των. Σιωρευμένοι εις μίαν πανωλόβητον νησίδα, μη έχοντες δια να κοιμῶνται παρά αγουροστρώματα μισοσχισμένα, και δια να τρέφονται μερικώς φούγτες ρύζι, οι δυστυχισμένοι αιχμάλωτοι πολύ γρήγορα έθερίσθησαν υπό της νόσου.

Ο ιατρός Τερνάν ήτο εκ των όλίγων εκείνων όστινες αντέστησαν εις την βλαβεράν επίδρασιν του κλίματος.

Αλλά, εις την φυλακήν του, όπου ήσαν ανακατωμένοι παντός είδους άνθρωποι, έννευρισμένοι από τους έξευτελισμούς και την κακοπέρασιν, δεν κατώρθωσε να συκρατήση μέχρι τέλους τον θυμόν του, και μίαν ήμέραν, ότε ή ώμότης των φυλάκων του είχε εξαντλήσει την μακροφυγίαν του, παρεφέρθη τόσο ώστε σκληρώς να έλέγξει τον έπόπτην αξιωματικόν δια την κακήν συμπεριφοράν του.

Επιθυμῶν να δείξη, ότι έχει καλήν ανατροφήν, ο "Αγγλος απήγγησεν εις τας έπιτιμήσεις του Γάλλου αιχμαλώτου άποστέλλων προς αυτόν μάρτυρας.

Την εποχήν εκείνην, οι αγγλικοί νόμοι δεν κατεδικάζαν ως έγκλημα την μονομαχίαν. Εξέλεξε λοιπόν ο Τερνάν δύο μάρτυρας μεταξύ των συναιχμαλώτων του.

Περιττόν εινε να ειπωμεν ότι οι αιχμάλωτοι δεν είχαν όπλα καθόλου. Ητο άπηγορευμένον, επί ποιηή θανάτου, εις

τους στρατιώτας της φρουράς ν' άφινουν εις αυτούς το παραμικρόν εργαλείον ή σκευός, το όποιον ήδύνατο να χρησιμεύσει, ός όπλον. Δεν είχαν ούτε μαχαίρια ούτε σφυρία, με μίαν λέξιν κανέν εργαλείον δυνάμενον να μεταβληθῆ εις άμυντικόν όργανον. Έφαινετο λοιπόν αδύνατος ή ένοπλος συνάντησις.

Ο θρασύς αξιωματικός είχε ήδη προτείνη εις τον ιατρόν να μονομαχήσουν με τους γρόνθους, και ο Βρετόνος, χωρίς να δειλιάση, είχε δεχθῆ αυτό το τελεσίγραφον.

Είχε προσθέσει όμως εις τους όρους της μονομαχίας :

— Είπέτε εις τον ύπολογαγόν Σηφορδ ότι έπιφύλασσομαι, μετά την πυγμαχίαν, να ζητήσω από αυτόν ικανοποιήσιν δια των όπλων, αν κατορθώσω να εύρω δι' οίουδήποτε μέσου.

Και ο "Αγγλος, σκασμένος στα γέλια, είχε παραδεχθῆ τον όρον τουτον.

Συνέθη όμως, ή "Ινδή δούλη, ή όποια ήτο έπιφορτισμένη να φέρη εις τον ιατρόν το καθημερινόν του λιτόν φαγητόν, να τω δώση κρυφίως ένα ψαλίδι, το όποιον είχε στρογγυλήν την μίαν λεπίδα.

Δεν έχρειάσθη ο ιατρός παρά μίαν ήμέραν να έργασθῆ, δια να ξεβιδώσει το ψαλίδι, να εξήνθη επάνω εις μίαν σκληράν πέτραν την στρογγυλήν λεπίδα, δια να καταστήσει την αιχμήν της αρκετά όμοίαν προς την άλλην, κατόπιν δέ να δέσει και την μίαν και την άλλην εις δύο καλάμια αντί λαβής.

Την έπιούσαν προσήλθε, κατά την ώρισμένην ώραν, εις τον τόπον της μονομαχίας και έγγρονθοκόπησε τόσον γερά τον "Αγγλον, ώστε ούτος δεν έχρειάσθη παραπάνω δια ν' άποφασίση να δεχθῆ την ιδιόρρυθμον μονομαχίαν, ή όποια τῶ προσεφέρετο ως μέσον ένδικήσεως.

Αλλά και εκεί ακόμη ο ιατρός Τερνάν υπήρξεν ο νικητής. Έβύθισεν όλην την λεπίδα του, τρεις περίπου δακτύλους γάλλυος, εις τον δεξιόν ώμον του αντιπάλου του. Αλλά και αυτός ο ίδιος έλαβε μίαν κοψιάν εις τον καρπόν της χειρός. Δεν έδωκε καμμίαν σημασίαν εις την πληγήν του. Κατά κακήν τύχην όμως ο χάλυψ ήτο σκουριασμένος. Η πληγή έρλόγισε, και παρουσιάσθη γάγγραινα. Έντός όλίγων ώρών ή κατάσταση του Γάλλου ιατρού έγινε κρίσιμος. Δεν υπήρχεν εκεί χειροϋργος δια να κάμη τον άκρωτηριασμένον, ο όποιος ήτο άπαραίτητος.

Οι δυσμενείς όροι της ζωής, ή ύγρὰ θερμοκρασία και τα μιάσματα του ελώδους εδάφους γρήγορα έφεραν την χειροτέρευσιν. Μετά δύο ήμερονύκτια, ο ιατρός Τερνάν ήτο νεκρός.

Απέθανε με τα δάκρυα στα μάτια εκ της άγαμνήσεως της σύζυγου του και των τέκνων του. Τον έθαψαν χωρίς εύχην, χωρίς φέρετρον, εις ένα λάκκον, που

έσκαψαν βιαστικά εις την ρίζαν ενός δένδρου βανύαν. Οι φυλακισμένοι έστησαν εκεί ένα ξύλινον σταυρόν.

Ενώ δέ ο πατέρας απέθνησκεν εις την Βομβάην, εις την άλλην πλευράν της ένδικής χειρονήσου, ή χήρα και τα παιδιά, υπό την άυστηράν επιτήρησιν των "Αγγλων Σπαρχήδων, ανεμίγνουν τας προσευχάς των με τους θρήνους των. Η λύπη των ήτο άπεριγράπτος, όταν έμαθαν τον θάνατον του μόνοου προστάτου των. Αι αγγλικαί αρχαί συνενήθησαν με την συμφοράν των, και επέτρεψαν εις την άτυχήν οικογένειαν να έγκατασταθῆ εις την Ουτακαμόνδην, επί των πρώτων άντερεισμάτων των Νιελγερρίων όρέων.

Από την μικράν περιουσίαν, με την όποιαν έσκόπευεν ο Τερνάν να δημιουργήση την θέσιν του ως ιατρού, έμειναν τόσα μόνον δια να κτίσει ή οικογένεια ένα σπιτάκι, εις το άκρον του δάσους, και να εξασφαλίση τα προς το ζην κατά τρόπον μη άπέχοντα πολύ από την άνεχείαν.

Ητο αυτή ή ζωή της έξορίας, όχι μόνον επί ξένης γῆς, αλλά εις τόπον έντελῶς άγνωστον, μακράν πάσης συναφείας με τον πολιτισμόν των λευκῶν, με την άπώλειαν πάσης έλπίδος ότι θα έδλεπαν πλέον τον ουρανόν της πατρίδος, τους ίερούς όρίζοντας της άγαπημένης Γαλλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΒΡΟΙΑΝ

Η κυρία Τερνάν είχε ευγενή αισθήματα και γενναίαν καρδίαν, την όποιαν ή κατοχυρία δεν ήτο δυαχτόν να καταβάλῆ. Έκαμεν όπως πρέπει το καθήκον της, και υπέστη με καρτεροφυγίαν τας σκληράς δοκιμασίας, με τας όποιας την έθασάνιζεν ή μοίρα.

Μόνη, χωρίς σύζυγον, χωρίς φίλον, χωρίς να έχη άλλας σχέσεις παρά μόνον με τας οικογενείας δύο "Αγγλων καλλιεργητών έγκατεστημένων εις τα περιχώρα, δηλαδή εις απόστασιν δέκα μιλίων, ανέλαβε να άντιμετωπίση όλας τας δυσκολίας της ζωής με της θέσεως και να δώση εις τα τέκνα της ανατροφήν τοιαύτην ώστε να διατηρήσουν εις την παιδικήν των φυγήν την ανάμνησιν και την αγάπην της χαμένης των πατρίδος.

Πρέπει να όμολογήσωμεν ότι ήσαν λαμπροί άνθρωποι εκείνοι οι "Αγγλοι άποικοι. Είχαν έλθῆ εις αυτούς τους τόπους, τους σχεδόν άγριους, δια να δοκιμάσουν την καλλιέργειαν του καφέ, την όποιαν ή κυβέρνησις της μητροπόλεως ένεθάρρυνε με έπιχορηγήσεις και χρηματικά βραβεία αρκετά σημαντικά.

Η μία από τας δύο οικογενείας, ή πολυμελεστερά, ήτο καταγωγής Ιρλανδικής. Απετελείτο από τον πατέρα, την μητέρα και τα έπτα τέκνα των· έξ αυτών τα πέντε ήσαν άγόρια, ύψηλόσωμα, ρωμαλέα, πολύ άνεπτυγμένα δια την ήλι-

κίαν των, κ' έβοηθούσαν τους γονείς των εις την επίβλεψιν των εργασιών του κτήματος.

Η καινότης του θρησκευτικού δόγματος έδημιούργησεν άμέσως δεσμόν συμπαθείας μεταξύ της όρφανής οικογενείας του ιατρού Καρόλου Τερνάν και του οικου του Πατρικίου Ο-Δόνοβαν. Οι μήνες και κατόπιν τα έτη συνέσφιξαν τον δεσμόν τουτον, τόσο πολύ μάλιστα, ώστε αι δύο μητέρες απέφασαν να συντομεύσουν τας συμφοράς της. Εκτίσθησαν λοιπόν δύο νέα οικία πλησιέστερον εις τα σύνορα των δύο κτημάτων.

Η φίλια δέν υπήρξεν ή μόνη αίτια αυτής της προσεγγίσεως.

Η όρθή αντίληψις των άμοιβαίων συμπερόντων έπεισε τον Πατρικίον Ο-Δόνοβαν ν' αναλάβῆ την διαχείρησιν της μικράς περιουσίας της κυρίας Τερνάν. Συγχρόνως της έπρότεινε να άκούουν ή "Αννα και ο Γουλιέλμος τα μαθήματα, τα όποια αυτός παρέδιδεν εις τα παιδιά του.

Η χήρα έδέχθη ευγνώμωνως την γενναίόφρονα εκείνην προσφοράν. Αλλά, ως καλή και πιστή πατριώτις, έδήλωσεν άμέσως ότι είχε μίαν έπιφύλαξιν.

— Σας παρακαλώ να μη λησμονήτε ότι, αν έσεις είσθε πιστός υπήκοος του βασιλέως Γεωργίου της "Αγγλίας, εγώ είμαι κόρη ενός μεγάλου έθνους, το όποιον ονομάζεται Γαλλία, και έννοῶ να γίνῃ ο Γουλιέλμος μου καλός Γάλλος.

Ο Πατρικίος απήγγησεν εις τους ευγενείς τούτους λόγους σφιγγων δυνατά το χέρι της γειτονίσεως του. "Επειτα, μετά σιωπην αρκετά μεγάλην, είπε τα εξής λόγια, κοπιάζω να τα προφέρῃ με τα ιδιόρρυθμα γαλλικά του:

— Έννοῶ τόσον καλά το αισθημά σας, ώστε, αν, δι' οίονδήποτε λόγον, δεν ήμπορέσετε σεΐς ή ίδια να έπαγρυπνήτε εις την εκπαίδευσιν του υιού σας, εγώ, ο Πατρικίος Ο-Δόνοβαν θα τον διδάξω την αγάπην που όφείλει εις την χώραν, ή όποια δεν έδίδαστε, πρό δεκαετίας μόλις, να τείνη την χείρα προς την καταπιεζομένην Ιρλανδίαν.

Από την ήμέραν εκείνην ή "Αννα και ο Γουλιέλμος έζησαν άχωριστοί από τους καλούς φίλους των, τους Ιρλανδούς. Ο Πατρικίος ήθελε και κατεγίνετο να δικαιοῦσῃ την έμπιστοσύνην της κυρίας Τερνάν, και δεν άφινεν ευκαιρίαν χωρίς να ένθυμήσῃ εις το άγόρι της από που κατήγετο και αυτός και πόσην λατρείαν έτρεσε προς την πατρίδα του. Του έκαμε λόγον δια τον "Ιακώβον Β', όστις απεβιδάσθη εις την Ιρλανδίαν, ύποστηρικόμενος υπό γαλλικού στρατού, τον όποιον ο Λουδοβίκος ΙΔ' είχε θέσει εις την διάθεσιν του· δια τον στρατηγόν Ουμπέρ και την δούρα των άνδρειων του, οι όποιοι εκάλωθησαν με δόξαν εις την άτυχή όμως εκστρατείαν των.

Τόσον μάλιστα, ώστε ο μικρός Ουίλ (Ουίλ εινε το ύποκοριστικόν του Ουιλιελμ, ως λέγεται αγγλιστι ο Γουλιέλμος) έτόλμησε και ειπεν εις τον άγαθόν Πατρί: — Λοιπόν, καλέ μου φίλε, αν εγώ έπιστρέψω εις την Γαλλίαν δια να πολεμήσω εναντίον των "Αγγλων, δεν θα μου κρατήσετε κακίαν;

Εις τους λόγους τούτους ο υίος της πρασίνης "Εριν απήγγησεν ειλικρινέστατα:

— Μάθε, Ουίλ, ότι, αντί να σε κατακρίνω, αν ήμπορέσῃς να έκτελέσῃς αυτό το σχέδιον, θα σε περιφρονήσω αν δεν το κάμῃς.

Δεν ήτο λοιπόν δυνατόν να υπάρξῃ καμμία παρεξήγησις εις αυτό το ζήτημα.

Έν τῶ μεταξύ, μετά το συμβάν, το όποιον έπροκάλεσε την αιχμαλωσίαν της οικογενείας Τερνάν και τον θάνατον του προστάτου της, είχαν υπογραφῆ ή ειρήνη της "Αμιένης— άλλείμονον! έσήμερος ειρήνη, ή όποια δεν είχε έπιτρέψῃ εις την κυρίαν Τερνάν να πραγματοποιήσῃ το σχέδιόν της περί έπιστροφῆς εις την Γαλλίαν.

Το στρατόπεδον της Βουλώνης και το πυροβόλον του Αυστερλις είχαν ανάψῃ εκ νέου τον πόλεμον μεταξύ των δύο έθνῶν. Και ο πόλεμος εκείνος έμελλε να διαρκέσῃ άνηλεής έως την ύπέροχον πτώσιν του Ναπολέοντος εις τα πεδία του Βατερλώ.

Ενώ λοιπόν διεδραματίζοντο τα γιγαντώδη εκείνα γεγονότα, τα όποια άνέτρεπον την ψην της Ευρώπης, εις τους πρόποδας των Νιελγερρίων όρέων, εις την λησμονημένην εκείνην γωνίαν των "Ινδιών, όπου ή "Αγγλία, με τον πυρετόν της τρομεράς της μονομαχίας, δεν είχε κατορθώση ακόμη να στερεώσῃ τα θεμέλια του άπεράντου άποικιακού της κράτους, ή "Αννα και ο Γουλιέλμος έμεγάλωναν με ειρήνην και ήσυχίαν, άνάμεσα εις τα πρακτικά μαθήματα του Ο-Δόνοβαν και την θρησκευτικην και ήθικην μόρφωσιν, την όποιαν τους έδδεν ή μητέρα των, ή εύσεβής και πιστή εις τας άναμνήσεις.

Με την βοήθειαν του κλίματος, το όποιον εύνοεί την πρώτον ανάπτυξιν, τα δύο παιδιά είχαν ταχέως μεγαλυνηθῆ εις δύναμιν και εύφυϊαν.

Καλλιτέρον από κάθε άλλην διδασκαλίαν, ή ζωή των, ή κάπως τραχέα, ήτο μέσον μορφώσεως γεράτον από ψυχικόν θάρρος και πνευματικην ρώμην.

Είς την χώραν όπου έμεναν, οι κάτοικοι ήσαν κυρίως ένας λαός εκφυλισμένος, ο όποιος έζούσε εις τοιαύτην ήθικην και υλικήν παρακμήν, ώστε ήδύνατο να θεωρηθῆ ή ως άθεραπεύτως εκμυθνετισμένος.

Οι δυστυχείς εκείνοι άνθρωποι, ύποδουλωμένοι εις τας ήλιθιώτερας των δεισιδαιμονιών, μη έχοντες πλέον παρά λίαν άμυδράν γνώσιν της ανθρωπίνης

αξιοπραθείας, έμεναν εύχαριστημένοι με άβλιεστάτην τροφήν και δεν έζήτουσαν καν να βελτιώσουν την τύχην των με τὰ μέσα, τα όποια ή φιλανθρωπία των λευκῶν ήμπορούσε να τους δώση.

Ο τόπος ήτο όρεινός και περικυκλωμένος από δάση πυκνά, σχεδόν παρθένα, όπου το κυνήγι ήτο άφθονον. Ησαν εκεί, κατά πολυπληθείς άγέλας, ή μεγάλη κατάστακτος έλαφος, καθώς και το είδος εκείνο της έλάφου, της λεπτοφυούς και μικροκαμωμένης, που εινε τόσον κοντή ώστε δεν υπερβαίνει κατά το ύψος το άρνιον· ήσαν αντίλοποι νιγλώ, άγριοπρόβατα με μεγάλα έλικροειδή κέρατα, άγριοι βούβαλοι και γασούρ, έν είδος μηρυκαστικῶν πολύ έπιφύδων.

Εύρισκοντο επίσης ο έλέφας και ο ριρόκερος, ο κάπρος και ή χοιρέλαφος, άρκοι, λεοπαρδάεις, πάνθηρες, άνορθιμητοι ποικιλία φαρμακερών όσεων, και μεταξύ όλων αυτών των τρομερών γειτόνων, ο επικινδυνώτερος απ' όλους, ο μεγάλος ραβδωτός μπαγ, ο άρχων τίγρις, ο άπόλυτος βασιλεύς και κύριος του δάσους και του όρυμού.

(Έπεται συνέχεια) **ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**
(Κατά το γαλλικόν του Πιέρου Μαίλ.)

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Σκαρώσαμ' ένα πλοίο άπάν' άπάν' στη σάλα, Φτεισμένο με καρέκλες άπ' τη μικρή τη σάλα, Γεμάτο μαξιλάρια παρμένα άπ' το σοφά, Να πάμε για ταξείδι σε κύματα πλατεία.

Πήραμ' ένα πρίον ή ένα σωρό καρφάκια, Νεράκι για να πνοήμ σ' ένα μικρό κουβά· Κ' είπ' ο Τοτός «θα πάρω κ' ένα-δύο μηλαράκια, Κ' ένα κομμάτι λήττα, να τρώῃ όποιος πεινά.» Για τον Τοτό κ' έμένα έσωνε αυτή ή κομμάτια, «Ως που να μάς φωνάξουν για τοάί με παντε- [σάνια.

Μέρες και μέρες έτσι ταξείδευε το πλοίο, Κ' ήτανε το παιγνίδι πολύ δημοφιλές άστέιο· Μα γλιόστρης και χι ύπηρε στο γόνατο ο Τοτός, Κ' έτα μέσ' το καράβι μας έμεινα μοναχός.

(Κατά το αγγλικόν του Ρ. Α. Στήβενσον.)
ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄
Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μακάρι να ήσαν όλα τ' αδελφάκια έτσι αγαπημένα! Πόσα ξεύρω εγώ που... τρώγονται σαν τα γατάκια! Έκείνα όμως τα δύο γατάκια ο Μελάνης και ο Γάλας, ποτέ δεν έμάλλοναν, ποτέ δεν έζήλευαν το ένα το άλλο! Αμα το ένα είχε κανένα ψύλλο και το έτρωγε, το άλλο του τον εύρισκε και τον έχαθε...

Και ύστερα, άμα έκουράζοντο από τα πολλά παιγνίδια, έπεφταν στον ύπνο άγκαλιά τα δύο, που έθαρρούσε κ' ήτανε ένα άσπρόμαυρο γατάκι με δυο κεφάλια και δυο ουρές.

«Ο άδελφός είνε ο φίλος που μάς χαρίζει ο Θεός» — ξέρετε.

Το κακό όμως είνε ότι τα παιγνίδια των μικρών γατιών δεν γίνονται χωρίς να γίνουν και μερικές ζημιές.

— Έλατε, έλατε, κυρία να δήτε! έφώναζε συχνά ή Μαρίνα να το πάλι το χαρτί του τοίχου της τραπεζαρίας, που έγεινε κομμάτια... να ο μπερτές που έσχι- σθηκε!

— Μά τα παιδάκια πρέπει να παίζου, να διασκεδάζου! Έλεγεν ή Ίσμήνη ή όποια ήτο πιά σωστή γατομάνα.

— Ναί, μά σου τό είπα και άλλη φορά, κόρη μου, ότι έκαμες άσχημα να φέρης και τα δυο στο σπίτι αν ήμουν εγώ μαζί σου, δεν θα σου έδινα την άδειαν και, αν δεν έστειλα πίσω το ένα, τό έκαμα διότι έφοβώμουν μήπως κατοφανή της κυρίας Εθανθίας, που σου τα έχάρισε.

— Δεν τό δίνετε, καλή κυρία, στον άδελφό σας; — είπεν ή Μαρίνα, ενώ έρραβε την σχισμένη κουρτίνα. (Κόπος χάμως όμως, διότι είνε τα νυχάκια των γατιών δεν άντέχουν τό επιδιωρθώματα αυτού του είδους). Τό ξέρετε, ο κύριος Παλαιστομίδης έλκλαιγότανε, προχθές, με τα ποντίκια που του τρώνε τές παληοφυλλάδες του.

Πρός μεγάλην δυσαρέσκειαν της Ίσμήνης, που ήθελε να παίζη με τα δύο, ή ιδέα της Μαρίνας ήρесе στην κυρία Βαρίδου.

— Τέλος πάντων, πρέπει να εκλέξης, Ίσμήνη μου... Μά και ξεμά, δεν έχει πιά!

Τί να κάμη ή καϊμένη ή μικρούλα! Είχε κάποιαν ιδιαιτέραν συμπάθειαν εις τον Γάλα, διότι ήτανε πιδ ήμερος και έστοκότανε και του έφορούσε τό σκουφάκι της κούκλας της. Πρέπει όμως να ξέβρετε ότι αυτό τό σκουφάκι του έπήγαινε θαυμάσια.

Είς αυτό τό άναμεταξύ, τα δύο άδελφάκια, χωρίς να έχουν είδησιν δια τα σχέδια, που έγίνοντο δια λογαρισμών των, έξεκουράζοντο άγκαλιασμένα και μισοκοιμισμένα μέσα στην φωλίτσα των.

Ο κ. Παλαιστομίδης, ο θεός της Ίσμήνης, έρχότανε καμμιά φορά κ' έτρωγε τό μεσημέρι στο σπίτι. Ήτον

ένας ψηλός κύριος, ήλικιωμένος, παραπολύ σοφός και αρκετά άφηρημένος. Δια να καταλάβετε την άφηρημάδα του, θα σας διηγηθώ ένα νόστιμον επεισόδιόν του. Επήγε μια μέρα να φορέση τό ψηλό καπέλλο του, και έβαλε κατά λάθος τό καπέλλο της άδελφής του. Επειδή όμως τον έτοίμησαν αί καρφίτσες, τές έβγαλε και τές εκάρφωσε στο δικό του τό ύψηλό, ενώ έλεγε από μέσα του:

— Μπα! αυτή ή κατεργάρα ή Ίσμήνη θέλει πάλιν να μου κάμη άστέια, κ' έβαλε καρφίτσες στο καπέλλο μου!..

Ενόμιζε πως ήτανε δικό του τό γυναικείο καπέλλο!

Και να βλέπατε πιά με τί τρομάρα έτρεχε κατόπιν του ή ύπηρέτρια δια να του δώση τό δικό του και να του πάρη τό καπέλλο της κυρίας της!

Με όλη την άφηρημάδα του όμως, ο κ. Παλαιστομίδης έγραφε σοφά βιβλία δια τους περασμένους αιώνας. Όταν όμιλούσε, τα λόγια του ήτανε παραπολύ σοβαρά, ώστε διόλου δεν έπρόσεχαν εις αυτά ο Μελάνης και ο Γάλας: είχαν και οι δύο ένα σωρό μικρά μυστικά να λένε ο ένας εις τον άλλον, κρυφά στο αυτάκι, ή να γλύφονται τρυφερά ή να σαγκάνωνται στ' άστέια, και δεν είχαν καμμιά όρεξη να κάθωνται και ν' άκοον τους μεγάλους.

Απ' εναντίας, τό καπέλλο του κ. Παλαιστομίδου, που ήταν μεγάλο σαν βαρέλα, είχαν εκλύση την προσοχήν του Μελάνη.

— Έ! τί λές, άδελφούλη;... δεν θα είνε άσχημα εκει μέσα. Μπαίνουμε;... — Δεν κοτώ εγώ να μπώ.

— Ού, και — έκατά λάθος... (Σελ. 20.) μένε! να, πηδω εγώ πρώτος... Έλα λοιπόν! έχει τόπο και για τους δυο μας...

Όταν ο σοφός ιστοριογράφος έπήγε να πάρη την καπελλαδοβρά του, είδε πως ήταν βαρύτερη τα δύο άδελφάκια τον είχαν πάρη εκει μέσα βα-

ρυά τον ύπνο! — Και ο Σκιπίων ο Άφρικανός, έσυλλογίσθη ο κ. Παλαιστομίδης που είχε τον νού του διαρκώς εις την παλαιάν ιστορίαν, αγαπούσε πολύ τα γατάκια, και τα άφινε να παίζουν μέσα στο κράνος του...

Ένα πρωί λοιπόν, ενώ ο Μελάνης και ο Γάλας, καθισμένοι δίπλα-δίπλα επάνω εις ένα μαλακό μαξιλάρι, έκαμαν τό νίψιμό τους κ' έτριβαν τα μουτράκια των, ο ένας με τό άσπρο ποδαράκι του και ο άλλος με τό μαύρο ποδαράκι του, να σου κ' έρχεται ή Μαρίνα, σαν άνεμοστρόβιλος, μ' ένα καλάθι στο χέρι.

Πριν να προφθάση να πη «Νιάου!» ο Μελάνης εύρέθηκε μέσα στο καλάθι, κλεισμένος και σκεπασμένος. Ήκουσε όμως την φωνή της Μαρίνας, που έφώναζε της κυρίας:

— Τρέχω να το πάω στον άδελφό σας, τώρα που λείπει ή κυρία Ίσμήνη. Τόν αγαπά τόσο πολύ που θ' άρχιζε τα κλάμματα!...

Υστερα ο Μελάνης άρχισε να κουνιέται και να τινάζεται μέσα στο καλάθι. Έχόρευε, βλέπετε, τό καλάθι κρεμασμένο απ' τον άγκωνα της Μαρίνας, καθώς αυτή κατέβαινε πέντε πέντε τα σκαλοπάτια.

— Γάλα μου!... έφώναζε ο καϊμένος μ' ένα κλαψιάρικο νιαούρισμα. Άδελφάκι μου!... δεν θέλω να σε άφισω...

Η Μαρίνα όμως δεν εκαταλάβαινε την γλώσσαν των γάτων, και μ' όλα τα γρατσουνίσματά του, μ' όλα τα άπειπιστικά ανατινάγματά του, ο γατάκος μας έτραβόσε με μεγάλα βήματα — τα βήματα της Μαρίνας — κατά τό σπίτι του κυρίου Παλαιστομίδου.

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Μέσα εις τό μεγάλο ύπερωκεάνειον άτμόπλοιον, ή Ίουλιέττα έφαντόζετο ότι εύρίσκειται ακόμη εις την Γαλλίαν. Η θαλαμηπόλος, ή όποια έπεριποιείτο την μητέρα της και αυτήν, τας πρώτας ήμέρας, που την είχε πιάση ή θάλασσα, οι ύπηρέται της τραπεζαρίας του άτμόπλοιού, όπου δεν ήργησαν αϊ δύο ταξιδιώτριαι να καταλάβουν τας θέσεις των, ο κυβερνήτης και οι αξιωματικοί του, — όλοι όμιλούσαν γαλλικά και αρκετοί ακόμη από τους έπιβάτας τα όμιλούσαν.

Άλλα τα μόνα παιδάκια που έταξείδευαν μαζί των, ήσαν Άμερικανόπουλα. Έφαινοντο αυτά σαν να μην τα επιανεν ή θάλασσα, που είχε κάμη άνω-κάτω

την Ίουλιέτταν, κ' έπαιζαν από τό πρωί έως τό βράδυ. Έκαμαν σαν να ήσαν εις τό σπίτι των, επάνω εις τό κατώστρωμα, μέσα εις την τραπεζαρίαν, παντού, — σαν να ήτο, πραγματικώς, τό μεγάλο εκείνο άτμόπλοιον ναυπηγημένον δι' αυτά και μόνα. Έφέροντο με τέτοιον τρόπον, σαν να επέτρεπαν εις τους άλλους έπιβάτας, εις τους μεγάλους ιδίως, να ταξείδουν μαζί των, αλλά υπό τον όρον να πιάνουν όλιγώτερον τόπον και αιώ- νίως να υποχωρούν εις τους μικρούς τυράννους των. Φυσικά, τα παιδάκια δεν τα έλεγαν αυτά τα πράγματα, αλλά τα πάντα, ο διαπεραστικός ήχος των φωνών των αϊ τολμηραί και κάπως σφοδραί χειρονομίαι των, τό έλεγαν δια λογαριασμόν των.

Εν τοσούτω ένας από τους μεγάλους της συντροφιάς, ένα άγόρι δεκατεσσάρων ετών, έπροσκάλεσε μίαν ήμέραν την μικράν Γαλλίδα, ή όποια, από μακριά, εκάθητο κ' εκύτταζε τα θορυβώδη παιγνίδια των, να παίξη μαζί των. — Ω, όχι, ευχαριστώ... είπεν ή μικρούλα, ενώ έζάρνε κοντά-κοντά εις την μητέρα της. Η κυρία Δαλόξ εκρινε καλόν να εξηγήση ότι ή κόρη της δεν έννοούσε τα αγγλικά. — Δεν πειράζει. Έβρομε έμεις γαλλικά. Μήπως φοβάται; Θα την περιποιηθούμε... εγώ θα την έχω υπό την προστασίαν μου. Άλλα ή Ίουλιέττα πάντοτε ήρνείτο, κ' ένουνούσε τό κεφάλι της με άποφασιστικότητα, ή όποια έκαμνε τα ξανθά σγουρόμαλλά της ν' άνεμίζουν όλόγυρα. Ο μικρός Άμερικανός δεν επέμεινε, αλλά έχαμογέλασε και είπεν ότι θα έπαιζαν άργότερα μαζί... — Μά, Ίουλιέττα μου, γιατί να μην παίξης με τα άλλα παιδάκια; Θα στενοχωριέσαι χωρίς άλλο, αιώνίως κρεμασμένη από την ροδότα μου... Μά εσύ αλήθεια, ποτέ δεν κατώρθωσες να παίξης, και είνε κρίμα αυτό. Θα γεράσης πολύ γρήγορα αν μένης πάντοτε μαζί με τους μεγάλους. — Διότι, ξέρεις, μαμμά, εγώ δεν αγαπά παρά τους γέρους σαν κ' εμένα!... Η κυρία Δαλόξ ήρχισε να γελά.

Έσκέφη ότι, όλίγον κατ' όλίγον, ή άγριότης της κόρης της δεν θα ήμπορούσε ν' άντισταθή εις τό θέλητρον κάποιας καλής διασκεδάσεως. Και πραγματικώς, την άλλην ήμέραν ένα κοριτσάκι της ήλικίας της ήλθε μ' εύγένειαν κοντά της, και ή Ίουλιέττα αυτήν την φοράν παρεσύρθη κ' έπαιξεν.

Από την στιγμήν εκείνην, αϊ μακριά όφαι του ταξείδιου δεν έφαινοντο άτελείωτοι ή δύσισ του ήλιου έφθασε γρήγορα, και ή Ίουλιέττα έθαύμασε πολύ, όταν την Κυριακήν τό πρωί, με εξαίσιον καιρόν, άπεβίβασθη — σαν εις την Νέαν Υόρκην. Από την στιγμήν εκείνην, όλα εφάνησαν κάπως θολά εις τό κεφάλαι της Ίουλιέττας. Τα παιδάκια σπανίως εκπλήσσονται, ή δε όφισ της μεγάλης εκείνης και θορυβώδους πόλεως, όπου μερικά σπίτια έχουν επάνω από είκοσι πατώματα, όπου ο σιδηρόδρομος περνά εις τους δρόμους επάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων, περισσοτέραν έφεραν άιτηγανίαν εις την μικρούλαν Γαλλίδα παρά εκπλήξιν. Εύρίσκειν ή Ίουλιέττα ότι ο άνελκυστήρ του ξενοδοχείου των άνέβαινε και κατέβαινε με έκτακτον ταχύτητα, ενώ κείνος που είχα εις τό σπίτι των, εις τό Παρίσι, ένινετο με φρόνιμον και αξιοπρεπή βραδύτητα τό σερίβρισμα των φαγητών κατά τον άμερικανικόν τρόπον, μ' ένα σωρό πιτάκια, τα όποια έβαζαν όλόγυρα εις τό μεγάλο της πιάτο και τα όποια της ένθύμιζαν τό σερίβριστο της κούκλας της, την διασκεδάσαν άλλα, εκτός από αυτά τα μικρολογήματα, εκτός

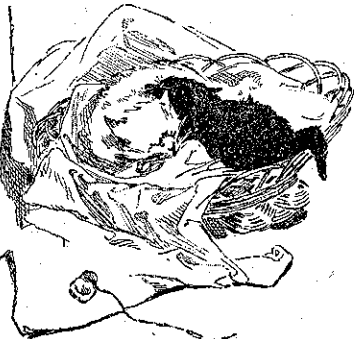
από τό γεγονός ότι ήκουε τους ανθρώπους του δρόμου, και τα μωρά παιδάκια ακόμη, να όμιλουν αγγλικά, σαν να ήτο πραγματικώς εύκολη αυτή ή αλλόκοτη γλώσσα, ή Ίουλιέττα δεν είδε μεγάλην διαφοράν μεταξύ Νέας Υόρκης και Παρισίων. Αν έρωτάτε δια την Λισβέτταν, αυτή είχε παράπονα δι' όλα τα πράγματα, και θα έλεγε δια την Άμερικην ότι είνε τόπος άγριανθρώπων, αν δεν εύρίσκειν εκει πολλούς συμπατριώτας της και αν δεν ήκουε συχνά να όμιλουν την αγαπητήν της γλώσσαν της Γερμανίας.

Τέλος, ήρχισε τό άτελείωτον ταξείδιον με τον σιδηρόδρομον δια μέσου της άμερικανικής ήπειρου. Η κυρία Δαλόξ έμεινε μολαταυτά όλίγας ήμέρας εις τό Σικάγον, δια ν' αναπαυθή όλίγον ή κόρη της πριν ξεκινήσουν δια τα μεγάλα λειβάδια, τα όποια έπρόκειτο να διασχίσου.

Τό τραίνο, τό όποιον μετέφερε τας δύο μας ταξιδιωτριάς ήτο παραπολύ μακρύ, και κάθε ένα από τα τεράστια διαμερίσματά του είχε όνομα, όπως οι δρόμοι των πόλεων. Τό διαμέρισμα της κυρίας Δαλόξ ελέγετο Μιννιχαχά, με ίνδικόν δηλαδή όνομα, τό όποιον σημαίνει «τό νερό που γελά», και αυτό διασκεδάζε πολύ την Ίουλιέτταν τό έπρόφερε διαρκώς, κ' έκαμνε τας δύο τελευταίας του συλλαβάς ν' άντηχοϋν σαν αληθινόν χάχανο.

Είχαν αϊ δύο των ένα ιδιαιτερον θαλαμίσκον, ο όποιος τό βράδυ μετεμορφώνετο εις κρεββατοκάμαραν, είχε δε και τό κολυτήριόν του δίπλα. Την ήμέραν, έστερενετο ένα τραπέζι ανάμεσα εις τα δύο θρανία, ήμπορούσαν δε αϊ ταξιδιώτριαι να φαντασθου ότι εύρίσκονται εις μικροσκοπικόν σαλονάκι. Η Ίουλιέττα εύρίσκει νοστιμωτάτην την καμαρούλιάν των, διότι είχε ένα καθρέπτην, χρυσώματα εις τους τοίχους και κυανοπράσινα παραπετάσματα. Οι ταξιδιώται έπήγαιναν κ' έγευμάτιζαν εις τό βαγιόν, τό όποιον έχρησίμευεν ως έστιατόριον και όπου μαύροι ύπηρέται με άσπρα σακκάκια τους έπεριποιούντο.

Ένας μαύρος επίσης, γελαστός και καλόκαρδος, έφροντιζε δια τον ιδικόν των θαλαμίσκον, όπου έβαζε κάθε βράδυ καθαρά σινδόνια εις τα κρεββατάκια. Ο μαύρος αυτός ελέγετο Γιώργης. Η Ίουλιέττα παρετήρησεν ότι οι ταξιδιώται έφώναζαν όλους τους μαύρους του τραίνου με αυτό τό όνομα έφαντάσθη λοιπόν ότι όλοι οι μαύροι χωρίς εξαίρεσιν ήσαν Γιώργηδες. Η αλήθεια είνε ότι ο μέγας Άμερικανός πολιτής Γεώργιος Βάστικτων, ο άπατέρας των Ήνωμένων Πο-

«Άγκαλιά τα δύο...» (Σελ. 20.)

«Κατά λάθος...» (Σελ. 20.)

«Ένας μαύρος γελαστός και καλόκαρδος...» (Σελ. 21.)

«Η Ίουλιέττα, εκύτταζε τό τοπίον...» (Σελ. 22, στ. α'.)

Είς άλλας επιστολάς δὲν θάπαντήσω σήμερον. Ἐλάβα πολλὰς, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ ψευδώνυμου νῆα ἢ ἀνανεωμένα. Αὐτὸ, εἰς τὴν ἀρχὴν κάθε νέου ἔτους, θὰ γίνεται πάντοτε: ἡ ζωηρότης τῆς ἀλληλογραφίας θὰ εἶνε ὀλίγη. Ἀλλὰ βαθμῶδ' ὀλίγον, ὀλίγον, μετὰ τὰς ἐγκρίσεις νέων ψευδώνυμων καὶ τὰς ἀνανεώσεις τῶν παλαιῶν, θὰ ζωηρεύη. Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδῃτε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Καὶ μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα ἀκόμη, θὰ ἐπανέλθῃ τὸ πρῶτον καθυστάς, δηλαδὴ ἡ συνήθης μας γραμματοπλημμύρα, ἡ πληθώρα τῶν ψευδώνυμων, ἡ βροχὴ τῶν ἀσπασμῶν, τῶν ἀπαντήσεων, τῶν προτάσεων καὶ... τῶν εὐσημῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1905 ὅσα ψευδώνυμα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγνοία δὲ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ κ, ἀνήκουν εἰς κοινήσια].

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀστὴρ τῆς Καισαρείας, α. (Δ. Δ. ἔστειλα ὄ,τι ἐξήγησαι) Ἀγγελος τοῦ Ἐλέους, α. (χωρὶς ἀρχικά κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου) Ριγολέτιος, α. (Ι. Κ.) Κουροπάτιν, α. (Δ. Κ.) Μαργαρίτα τοῦ Ἀργού, κ. (Φ. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα) Μαργεμίνο Ποτήρι, α. (+—ἔστειλα) Νηρηὶς τοῦ Ἀλμυροῦ, κ. (Η. Η. Η.) Ροδοδάφνο-στεφανωμένος Ἦσος, α. (Σ. Θ. ὁ κ. Π. σου ἀπήγγειλεν ἰδιαιτέρως σ' εὐχαριστῶ κ' ἐγὼ δι' ὅσα γράφεις) Ἐπίγειος Ἄγγελος, κ. (Κ. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα τόμους καὶ τετράδια ἔστειλα) Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, κ. (Ο. Ε. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς, διὰ νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, πρέπει νὰ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον δέκα καὶ ὄχι τώρα, ἀλλ' ὅταν θὰ σὰς εἰπῶ) Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, κ. (Α. Ν. Ε. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς) Ἐνωσις, κ. (Ι. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ φραϊότερον) Ροδίτα, κ. (Α. Π. Χ. αὐτὸ ἐξέλεξα: ἀλλὰ διατὶ γράφεις μὲ κόκκινο μελάνι; εἶνε ἀσχημὸν καὶ ἀνθυγιεινόν) Προϊνὴρ Σμάραδος, α. (★Γ★ αὐτὸ ἐξέλεξα) Κυματοθραύστης τοῦ Ἐξέσιου, α. (Κ. Β. Π. αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ σὺ, ἀφοῦ τὸ ἔγραψες πρῶτον) Θεὸς τῆς Ἀγάπης, α. (Δ. Κ.) Ἀπιερός Νίκη, α. (Δ. Γ. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Κόρη τοῦ Ὀυρανοῦ, κ. (Ε. Ν.) Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, α. (χωρὶς ἀρχικά) καὶ Λάτρης τοῦ Ὁραίου, κ. (Ε. Ι. Α. εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) καί, ἡ ἀδελφὴ σου εἰμπορεῖ νὰ ψηφίσῃ).

Ἀνανεώσεις Ψευδῶν ὀνομαζόμενων: Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο, α. Παλλὰς, κ. Φίλημα Σκιάς, κ. Κόρη τοῦ Διός, κ. Ἑλληνικὴ Θεότης, κ. Δικέφαλος Ἀετός, α. Κωνσταντῖνος Σπῆλαιος, κ. Ἀθήνη, κ. Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν, κ. Ἄσπρα τῆς Ἐλευθερίας, κ. Ρόδον τῆς Ανατολῆς, κ. Χουσοῦς Κάλυξ, κ. Ποιτὴς Ἄσπρα, α. Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, α. Διακριθεῖσα Ἀρσενική, κ. Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης, α.

Ὅσοι μοῦ ἔστειλαν ψευδώνυμα πρὸς ἐγκρίσιν, μὴ συνοδεύοντά μεν τοῦ ἀντιτιμοῦ, πρέπει νὰ μοῦ στείλουν 1 φρ. καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψουν τὰ ψευδώνυμα διὰ νὰ τοῖς ἐκλέξω. — Ἡ φίλη μου Ο. Δ. Μ. ἔκαμε τὸ ἐναντίον: μοῦ ἔστειλε τὰ χρέη, χωρὶς νὰ προτείνῃ ψευδώνυμον ὡστε τὸ περιμένω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Νηρηὶς τοῦ Ἀλμυροῦ μετὰ τὴν Νεράϊδαν τῶν Ἀγρῶν ἢ Ἑλληνικὴ Κορδα μετὰ τὴν Ἑλληνίδα καὶ Ἐαρινὴν Νεφέλην—ἡ Παλλὰς μετὰ τὴν Ἐρμυθὸν Προσωπεῖον—ὁ Δικέφαλος Ἀετός μετὰ τὴν Ὀμιχλωδὴν Ψυγῆν, Ἰδιότροπον Σουδοῦλαν, Ἑλληνικὸν Πνεῦμα καὶ Ὀνειροὺς τῆς Πατρίδος.

Ἄλλαι προτάσεις δημοσιεύονται δὲν ὑπάρχουν. Οἱ φίλοι μου δὲν εἶδαν ἀκόμη τὰ νέα

ψευδώνυμα τοῦ πρώτου φύλλου, καθὼς δὲ σὰς εἶπα, προτάσεις μετὰ τὰ παλαιὰ, τὰ κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.

Ἡ Διαπίλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Γαβρ. Π.Χ.** (ἡ ἐπιστολὴ σου πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέρην ἐστάλην) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνα, Νεράϊδαν τῶν Ἀγρῶν (ἐλήφθησαν) Ἐδλαμπίαν Α. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἄλλα διὰ νὰνταλλάξῃς Μ. Μυστικά, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ πάρῃς ψευδώνυμον καὶ νὰναγνώσῃς μετὰ προσοχὴν τὸν Ὀδηγόν) Ἑλληνίδα ἰδουστῶς κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, μετὰ τὰ ὅποια ζητεῖς ἀνταλλαγὴν, δὲν εἶνε ἀνανεωμένον) Ἄσπρα τῆς Ἐλευθερίας [Ε], ἔχει καλῶς εὐθὺς ἅμα δημοσιεύσθαι τ' ἀποτελέσματα, θὰ σοῦ στείλω τὸ βραβεῖον) Κάνιαν Α. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα στείλε μου γρήγορα ψευδώνυμον, διότι μετὰ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται: δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω καὶ ὅλας τὰς προτάσεις τῆς ἀδελφῆς σου) Ι. Σ. Φ. (βραβεῖον ἔστειλα) Μιχαὴλ Χ. (ὅλα ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῆς) Γλυκὸ Φιλάνι [[ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἄλταρη κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ: Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1905

Ἐδίδεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας χρυσόδετος καὶ τιμητὰ δρασμὰς ἢ φράγια δέκα (10).—Ἄδειος δρασμὰς ἢ φράγια ἑπτὰ (7).

Ἐδίδονται ἐπίσης καὶ δλοὶ οἱ προηγούμενοι Τόμοι τῆς Β' Περιόδου χρυσόδετοι. (Εἰς τὴν τιμὴν ἐκάστου ὡς ἀδελτοῦ, προστίθενται δρ. ἢ φρ. 3 διὰ τὸ δεσμοῦν).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραγέλλους, ὡν ἐκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμητὰ φρ. 1.)

20. Δεξιόγραφος
Κοντὰ ἔς ἐν' ἀκρωτηρί
Κατὶ καρδία ἀράξαν...
Μὰ ἔως μαγεμμένα
Θὰ ἦταν τὰ νερά,
Γιατὶ, ὡς που νὰ γυρίσω
Νὰ τὰ ἴδω,—πετάξανε,
Καὶ μόνο μὴ βαρκοῦλα
Φαινύταν καθαρὰ...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατρίδος

21. Ἀναγραμματισμός
Κινεῖ ἀρχαῖος βασιλεὺς ἀπλῶς τὰ γράμματά του
Καὶ ζῆλον λαμβάνει ἔξαρνα μορφήν ἀγριωτάτου
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰλπου

22. Πνευματικὸν
+Οἱ σταυρ. ἀποτ. υἱὸν τοῦ Βορέου.
★+★ = Φωτίζει
★★+★★ = Κένταυρος
★★★+★★★ = Ἄσπυια
★★★★+★★★★ = Συγγραφεὺς
★★★★★+★★★★★ = Ἐκ τῶν τριάκοντα
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας

23. Αἴνιγμα
Τροφὴ πολὺ κοινὴ τὸ ἀρσενικόν μου,
Πόλις ἐλληνικὴ τὸ θηλυκόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος

24. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 2 3 5 = Περσὶς βασιλισσα
2 4 2 1 = Πρόσωπον τῆς ἀγ. Γραφῆς
3 5 1 2 = Χρήσιμος εἰς τὴν ραπτικήν
4 2 3 2 5 = Μήτηρ ἦρωος
5 4 5 = Ἐπίρρημα χρόνου
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρίας Σμαρφαλοῦτος

25. Φύρδην Μίγδην
σου - γσηυ - εν - ιτρασω - ιειυγ
Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κατερινόπουλου.

26-30. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβόλεξον

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειράν Κυβόλεξον: κηδεῖα, μελέτη, σκεῖος, δαυλός, ἀσαφής.

31. Ποιικὴ Ἀμροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, ἀποτελοῦν ὀμηρικὴν ἠρωίδα:

1, Ἀρχαῖος λυρικό. 2, Εἶδος θαλασίου ζῴου. 3, Ὅρος ἱερὸν. 4, Ποταμὸς τῆς Ἑβρώπης. 5, Κτίτωρ πόλεως. 6, Ἀρχαῖος ποιητής. 7, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 8, Ἰταλὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Καρύστου

32. Φωνηεντόλιπον
δν - ν - τ - θ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου

33. Γρίφος

ὡς 0 ὡς 0 ζωόφιλον αγ—την + ὡς 0 ὡς 0 πλα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Ἐσπέρας

ΛΥΣΕΙΣ
Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42
464. Σκιάτος (σκιά, ὄψις). — 465. Πάδος-γάδος. — 466. Ὑλας-Ἄλυς.
467. **ΟΥΡΑΝΟΣ** 468. **ΕΡΜΗΣ**
ΑΡΠΥΙΑΙ (Ἐβρώπη, Ἀδ-
ΣΤΑΝΔΕΥ στΡαλία, Ἀμε-
ΚΕΝΤΡΟΝ ρικὴ, Ἀφρικὴ, Ἀ-
ΟΡΙΣΜΟΣ Σια.) — 469-472.
ΣΟΛΟΜΩΝ 1, Κύκνος (πό-
ΣΟΥΝΙΟΝ ΣΟΝ ΚΥΚΛων.)
2, Γλαυξ (δΕΥ
ἌΛΓος...) 3, Ψᾶρ (δΡΑ Ψεύδεται.) 4,
Ἐποφ (Χέσφ Ο ΠΕρίφημος...) — 473-477.
Διὰ τοῦ ΔΑΝ: Σουδάν, Δανία, Δάντης,
Σεδάν, Ροδανός. — 478. **ΤΑΙΝΑΡΟΝ** (ἀε-
Τός, Καλαμαί, Σέρφος, Σαρωνικός, Κων-
σταΝτίνος, ΜαδΡιτη, ἩσιΟδος, Ἰκόνιον.)
479. Ἡδονὴ ἀθέμιτος βεβαίαν τίλει λύπην.
— 480. Διὰ τῆς ὑπομονῆς θὰ νικήσῃς τὰ
πάντα (διὰ-τίς ὑπὸ μῶν-εἰς θα νῖ-κ' εἰς
εἰς-τὰ πάντα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς.—
Georges G. Anagnostou, Alexandria (Egypte) (5'—7)

Τὰς θερμότητάς μου εὐχαριστίας πρὸς τὰς Διδάσκαλιν Νηρηίδα τοῦ Πηλίου, Τερεοσβόνοντα Ἀγγερινόν καὶ Παρασκυήν.
Ἐλένη. (5'—8)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια... δρ. 8,— Ἐξάμηνος... 4,50 Τρίμηνος... 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 3,—</p> <p>Ἐν ὁλοκλήρῳ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδος Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον.</p>
---	--	---

Περίοδος Β'—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1905 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 4

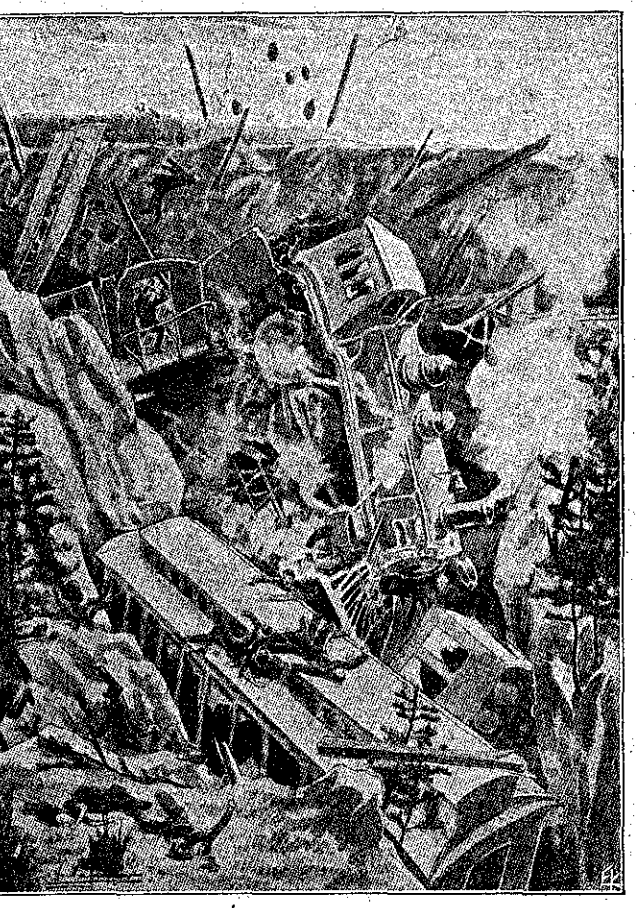
ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ μόνη διασκέδασις τῆς Ἰουλιέττας ἦτο νὰ κυττάζῃ τὰ κινήματα κατὰ μικρῶν ζῴων, ποῦ ἦσαν πολὺ νόστιμα, μεγάλα σὰν ποντικαροὶ, μὲ χροῶμα λευκοβαῖον, σχεδὸν ὅπως τὸ γῶμα, καὶ τὰ ὅποια ὀνομαζόνται λειθαδόσκυλοι. Ποτὲ ὁμοῦ δὲν θὰ τα ἔπαιρνε κανεὶς διὰ σκύλους, ἔστω καὶ διὰ σκυλάκια τοῦ μικροτέρου εἶδους. Ἐἶχαν ἕνα πολὺ κωμικὸν τρόπον νὰ κά-

θῆτο λιγάκι κατσουφιασμένη, δὲν εἶχε διάωρατον καιρὸν τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ εἶνε πολὺ συγκινητικὴ, μέσᾳ στὰ χιόνια, διότι ἔ' ἀναβαίνωμεν—τόσον ἀνηφορικὰ μάλιστα, ὡστε θὰ χρειασθῶν τρεῖς ἀτμάμαξαι διὰ νὰ μᾶς σύρουν. Ὁ κατήφορος πρὸς τὴν Καλιφορνίαν, τὸν θανυμάσιον τόπον ὅπου φυτρῶνον δάση ἀπὸ πορτοκαλίτες καὶ λεμονιές, θὰ εἶνε τόσον ὠραῖος, ὡστε γρήγορα θὰ λησμονήσῃς τὴν ἀναιρότητα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν καὶ τὰ λειθαδόσκυλα ἀκόμη... Ὁλην τὴν ἡμέραν ὁμοῦ ἡ Ἰουλιέττα

ἦτο λιγάκι κατσουφιασμένη, δὲν εἶχε διάωρατον καιρὸν τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ εἶνε πολὺ συγκινητικὴ, μέσᾳ στὰ χιόνια, διότι ἔ' ἀναβαίνωμεν—τόσον ἀνηφορικὰ μάλιστα, ὡστε θὰ χρειασθῶν τρεῖς ἀτμάμαξαι διὰ νὰ μᾶς σύρουν. Ὁ κατήφορος πρὸς τὴν Καλιφορνίαν, τὸν θανυμάσιον τόπον ὅπου φυτρῶνον δάση ἀπὸ πορτοκαλίτες καὶ λεμονιές, θὰ εἶνε τόσον ὠραῖος, ὡστε γρήγορα θὰ λησμονήσῃς τὴν ἀναιρότητα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν καὶ τὰ λειθαδόσκυλα ἀκόμη... Ὁλην τὴν ἡμέραν ὁμοῦ ἡ Ἰουλιέττα

«Βαγόνια, σωριασμένα ἐπάνω εἰς ἄλλα βαγόνια...» (Σελ. 26 στ. α).

Κατὰ τὰ φαινόμενα, τὸ μακροῦν ταξεῖδι ἐκούραζε τὴν μικροῦσαν. Καλλιτέρα, ἴσως, θὰ ἦτο, ἂν τὴν ἄφινεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ μητέρα τῆς. — Ὅθ μείνω κοντὰ σου, Ἐττα μου. Οὔτε ἐγὼ δὲν πεινῶ. — Ὅχι, μαμμὰ, σὲ παρακαλῶ! Νὰ πᾶς καὶ νὰ γευματίσῃς μετὰ τὰς κυρίας τοῦ διπλανοῦ γωρίσματος, ποῦ τόσο σὲ ἀγαποῦν. Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί λένε, καὶ αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πολὺ. Γιατὶ ἐσὺ εἰμπορεῖς καὶ μιλάς τὰ ἀγγλικά, κ' ἐγὼ ὄχι!... Ἡ Λιστέττα θὰ μὲ βάλλῃ νὰ κοιμηθῶ, καί, ἅμα γυρίσῃς, ἐγὼ θὰ εἶμαι κοιμισμένη. Μὴν ξεχάσῃς ὁμοῦ τὰς μπανάνες. Ἡ κυρία Δαλδὲς ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, μετὰ βαρυκαρδίαν ὁμοῦ, κ' ἐφώνησε τὴν Λιστέτταν. Ὁ ἀράπης Γιώργης ἔδειξε τὰ κατασπραδόντια του μ' ἕνα πλατὺ μειδιᾶμά του; ἔταν ἔμαθε τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς μικρᾶς ξένης.